

Gyarmati Viktória

Zordongó és Pillepanna barátságá

Hajdú Edit
rajzaival

Touivak

Petivak

aki ma...

Ncked

aki est a
könyvki díszes

Gyarmati Viktória

Zordongó és Pillepanna
barátsága

Hajdó Edit rajzaival

Dormi tigris álma

ZORDONGO

Egészen nagylány voltam már, amikor először hallottam Zordongóról, a csíkos hasú dongófiúról. Nahát, Te tényleg nem ismered őt?! Zordongó az őserdőben él, a legmagasabb majomkenyérfa tetején, egy titkos odúban, és a gyönyörű tündérlány, Pillepanna legjobb barátja.

Ám nem volt ez mindig így!

Réges-régen Zordongó volt a legzordabb dongó a Föld kerekén, aki túlságosan szeretett csipkelődni, és ezért nem akadt barátja. Nagyon magányos volt. Míg egy napon valami megváltozott...

Az őserdő fái felett hirtelen esőfelhők gyülekeztek, és hatalmas cseppekben, zuhatagként hullt alá a frissítő zápor. Az egész erdő örült az éltető vízzuhatagnak, csak Zordongó duzzogott magában, egy jókora levél alá bújva. – Minek esik az eső? Így nem repkedhetek és csipkelődhetek kedvemre! – dúlt-fúlt mérgében. A durcás dongófiú haragos zümmögése messzire hallatszott: – Zzzzú! Zzzzú!

Egyszer csak kiürült az égi dézsa, az esőt egyik percről a másikra mintha elvágták volna. Az őserdő szebb és zöldebb volt, mint valaha. A levelekről lágyan gördültek a földre, kis pocsolókba az esőcseppek – csepp, csepp –, de Zordongó csak tovább duzzogott a levél alatt. Mérgében azt sem vette észre, hogy közben kisütött a napocska, és dühös zümmögésétől nem hallotta a vízcseppek varázslatos muzsikáját sem. Pedig a csodás dallam előcsalogatta Pillepannát, a szépséges tündérlánykát is.

Pillepanna azonnal felfigyelt a dühös zümmögésre, és bekukucskált a levél alá. Egy cseppet sem félt, hiszen jól tudta, hogy őt csak a kedves, igaz szívű emberek és állatok láthatják. A hangja azonban mindenki számára hallható. A hatalmas levél árnyékában meglátta a mérges dongófiút, és csilingelő hangon kérdezte: – Miért vagy ilyen mérges? – Zordongó körülnézett, de senkit sem látott.

Hogy is láthatott volna, amikor harag lakott szívében? Kíváncsian nézelődött, vajon honnan jön e hang. Végül kibújt a levél alól, körbekémlelt, de így sem látott senkit.

– Nézd, milyen szép az őserdő, és ha nem zizegnél ilyen morcosan, hallhatnád a vízcseppek csodás muzsikáját is – szólt kedvesen a tündérlányka. Zordongó ismét fülelni kezdett, vajon ki beszél hozzá. Csendben figyelt. Olyan kíváncsi lett, hogy közben el is felejtett mérgelődni. Észre sem vette, hogy már nem is dühös, nem is zord. Ekkor látta csak meg, hogy milyen szép üde és zöld körülötte minden. Aztán egyik percről a másikra valami furcsa dolog történt. Olyasmit érzett, amit soha életében. Boldog volt. Örült a zöldellő fáknek, a napfénynek, a friss levegőnek. Minden olyan más lett! Ekkor vette csak észre, hogy egy hosszú indán egy szivárványszín ruhás tündér hintázik. Pillepanna volt az.

Most már Zordongó is látta őt, hiszen öröm költözött a szívébe, és képes volt észrevenni, hogy minden csupa szépség körülötte.

Hallotta
a legördülő víz-
cseppek csodás muzsi-
káját, felfedezte az erdő ragyogó szí-
neit, az ég kékjét, a napsugár simogatását, és
látta az indán hintázó tündérlányt is. Pillepanna
kedves hangjával megszelídítette a zord Zordongót,
és ettől kezdve elválaszthatatlan barátok lettek. Együtt
repültek levélről levélre, virágról virágra, táncoltak a leve-
gőben, csúszdáztak a szivárványon, és boldogan kacagtak.

